Hårral läks külm wärin üle ihu, kui ta mõtles neid kauemaks siia jätta, et niisugused sõõwad ju wiimaks iseennast ka ühes tükkis ära! Parem warsti neid kus see ja teine kihutada. Ja, mida warem seda parem! mõtles hårra ja tõmmas taskust raha wälja.

„Siin on teil 2 rubla! kasige siit, ja ärge enam oma silmi siin näitage!“

Suure rõõmuga andsiwad sellid oma jalgadele tuld, jooksiwad — seda ei tea keegi kus kohta — kadusiwad nagu tina tuhka.

Kuidas hårral wana mood ja rõõm oli, õhtalt „snepi“ jahi peale minna, nõnda oli ka täna. Tema läks sinna kambresse, kus jahi riistad seisiwad, ja rätsepad enne seda oma „kõhtusid“ oliwad täitnud. Esimene töö oli jahi saapid jalga tõmmata. — Aga oh taewas! kui plärinal purskas, kui ta saabast jalga tõmmas, erneleem mõõda reisa ülesse. „Mis pagan siin sees on! tänane ernesupp?“ — O, ja, nüid saan ma aru! Need äraneetud rätsepad! — „Kahju, et ma neid nii kergeste äraminna lasksin!“

Kõik oli praagane. Ta läks jahitasku seest pabert wõtma, oma kässa puhtaks pühkima. Hirmsa sõimamisega pistis ta käe sisse ja tõmmas jälle kohkunult seda tagasi, — juba jällegi „ernepudru“ täis!“ ümises ta isieneses ja läks oma kübarat ahju pealt wõtma.

Parkauhti! tuli nüid „erne leem“ temale otse päha ja kaela. Wihane kui tiiger tõmmas ta ninarätiku taskust, läks wee poti juure, tõmmas jällegi kaks peotäit „erne praaka“ silme wahele. Kui hull wiskas ta poti wastu seina, nii et leeme ja poti tükid põrandat nagu sia laudaks ümber muutsiwad.

„Ja, ja!“ ümises ta isieneses, „mina tahtsin neid natuke narrida — aga need hilparakad oliwad weel kawalamad.

Peeter ja Liisa.

Peeter oli noor ja wirk töömees, temast pidas kõik terwe küla palju lugu. Mõisas ehk kodus oli tema oma tööga kõigest see

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1886, lk. 23